ק א מיי׳ פי״א מהלי קא ב מיי פי״ל מהלי הטומאה אבות

קב ג מיי׳ שם הל״ט ופי״ב הלכה טו: ג ד מיי׳ פ״י מהלי טומאת אוכלין הל״ג:

ומשקין וכלי חרם פתוחים אבל לא

המשכבות והמושבות וכלי חרם

המוקפין למיד פתיל ואם יש עמהן

עובד כוכבים או אשה הכל טמא

משמע בהדיא דע"ה אינו עושה

קדש נאמן. וח״ת היחך יחכל

שאני הכא ששמרה על

שאני עתיד להפריש יהא קדשיי:

שנתן בה תרומה:

שחימה מכשרת ולא דם.

וטעמא משום דמתרת

בקונטרם בהמה שמתה מאליה

רבינו גרשום

משכב ומושב ואינו מטמא בהיסט אבל בפירי לא אמרינן. י) ובהנחנקין (דף סא:) נמי פריך אבי בכין יא אנה כן. כלומר פירי דתרומה לא גבי מוקף למיד וליחוש שמח אמרינן שעושה רביעי בקדש: והתנן אם [אמר] תסיטנו אשתו נדה משמע דהוא עלמו הפרשתי לתוכה רביעית אין מטמא בהיסט ולריך ליתן טעם מדש ואמז כו' דאמרי דמ"ש דלענין לינורא שלו עשאוהו במסכת חגיגה ביהודה נאמנין על טהרת יין כוב שמעיינותיו טמאים כדמשמע ושמן כל השנה כולה כלומר אפי׳ עמי הארץ יין לצורך ניסוך ושמן לצורך בפ' בנות כותים (נדה דף לג:) ובפ' חומר בקדש (חגיגה דף כג.) ולענין . מנחות ובשעת הגיתות מדרם והיסט לא עשאוהו כזב ונראה דטעמא משום דאין גוזרין גזירות על עברו הגיתות והבדים אין הליבור אלא א״כ רוב הליבור יכולין . ואמוים ואם אמר הפרשחי לעמוד בהם ובלינורא שלו אפשר ראמרינן מגו דמהימן ליזהר אבל חומרא יתירה כגון . אקדש נאמז אתרומה אפי משכב ומושב זו בהיסט לא רצו חכמים להחמיר ובפרק בנות כותים ואי אמרת טהרתה וכו׳ . גיתות דיין בדים דשמן (נדה דף לג:) יש להאריך יותר ולה כאן: אמר הפרשתי לתוכה רביעית טומאה בחבורין קא אמרת. כלומר כיון ל) . רפיס בה לקדש ודאי עשה לה לתרומה קודם לכן שמירה מעולה כקדש: כהן תרומה כיון דקדש מעורב בה השני שבחולין מטמא משקה חולין כו׳. כדאמרי׳ לעיל מצינו שני שעושה וי"ל דע"י ברירה שיחמר רביעית תממא תרומה לקדש. וא״ת שני ע"י משקין דעלולין אוכלי תרומה דחשוב שלישי ופוסל בתרומה טהרת קדש וממ"נ כיון דמהמנית ליה אקדש מהימן נמי אתרומה דעושה וי"ל דס"ד כיון דתרומת חבר נמי הודש כמוהו ופוסל אוכלי מטמא הודש משום דטהרתה טומאה אנל הקדש לא שייך הכא להימניה . בר שמואל דהא לאו קדש לעם הארך משום שלא יהא בונה בו שמואל דהא לאו קוש מקדש הוא: ר' אלעזר בר' צדוק [אומר] הרי הן כתרומה לטמא שנים. במה לעלמו אי נמי פריך דה"ל למיחש שמא נתן קדש בחבית אחר דזהו שלישי ולפסל אחד והו רביעי וכיצד תנאי היא דת״ק דר׳ אלעזר בר׳ צדוק סבר הרי הן כחולין בשר באכילה וכן פירש בקונטרס: ולא עושה רביעי בקדש שאין לך דבר שעושה רביעי בקדש אלא קדש דם המת אינו מכשיר. פירש מקודש ור' אלעזר בר' צדוק סבר חולין שנעשו על טהרת הקדש עושה ובסמוך נמי גבי דם מגפתו אינו מכשיר פירש כמו כן דם מכת בהמה רביעי בקדש: דם המת אינו מכשיר. כלומר בהמה לה במסכת מכשירין (פ"ו משנה ו) והכי איתא התם אלו מטמאין שמתה מאיליה: הא דם חללים מכשיר. כלומר שנהרגה ולא נשחטה דגזרת הכתוב הוא ודם ומכשירין זובו ורוקו שכבת זרעו ומימי רגליו ורביעית דם מן המת ודם הנדה כו' רבי שמעון אומר דם המת אינו מכשיר ועוד דדם חללים ישחה: דם מנפחה

א) נכאה דנ"ל כיון דחיברה

שמא סשב. שמא ישבה ואע"ג דאוכלי תרומה מזדהרי בה שפיר שבו עליהן אשתו נדה. אבגדי עם הארן מדרם לפרושין לריך נמי האי טעמא דע"ה אינו עושה מדרס ולא מטמא **אבל בפירי.** דאין טומאתן מלויה הויא שמירת תרומה שמירה לקדש בהיסט כדתנן בהדיא במסכת טהרות בפ"ז (משנה ו) הגנבים שנכנסו למאי דנטריה דא"כ תרומה טהורה נמי אותימא דמטמאה קודש: לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הגנבים ומה הם מטמאים אוכליו

יעל הארץ תשפכנו כמים ההוא למישרי

שמא תשב עליהן אשתו נדה אבל בפירי לא אמרינן ורבי יצחק בפירי נמי אמר מתיב רבי ירמיה מדיפתי ומי אמרינן בפירי והתנן . אם אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש ** נאמן ולא קא מטמא ליה תרומה לקדש ואי אמרת מהרתה מומאה היא אצל הקדש תממא תרומה לקדש א"ל מומאה בחבורין קאמרת מומאה בחבורין שאני דמגו דמהימן אקדש מהימן נמי אתרומה מתיב רב הונא בר נתן פהשני שבחולין מטמא משקה חולין ופוסל אוכלי תרומה והשלישי מטמא משקה קדש ופוסל אוכלי קדש בחולין שנעשו על מהרת הקדש תנאי היא דתניא יחוליו שנעשו על מהרת קדש יהרי הן כחולין ר"א ברבי צדוק אומר הרי הן כתרומה לטמא שנים ולפסול אחד: ר"ש אומר הוכשרו בשחימה: אמר רב אםי אומר היה ר"ש שחימתו מכשרת ולא דם לימא מסייע ליה ר"ש אומר הוכשרו בשחימה מאי לאו בשחימה ולא בדם לא אף בשחימה ת"ש אמר להן ר"ש וכי הדם מכשיר והלא שחימה מכשרת ה"ק להן וכי דם בלבד מכשיר אף שחיטה נמי מכשרת ת"ש יסר"ש אומר דם המת אינו מכשיר מאי לאו יהא דם שחימה מכשיר לא הא דם חללים מכשיר אבל דם שחיטה מאי לא מכשיר לישמעינן דם שחימה וכ"ש דם המת דם המת איצטריכא ליה ס"ד אמינא מה לי קטליה איהו מה לי קטליה מלאך המות קמ"ל ת"ש ר"ש אומר דם מגפתו אינו מכשיר מאי לאו הא דם שחימה מכשיר לא הא דם חללים מכשיר אבל דם שחימה מאי לא מכשיר לשמעינן דם שחימה וכ"ש דם מגפתו דם מגפתו איצטריכא ליה ס"ד אמינא סמה לי קטליה כולה מה לי קטליה פלגא ומאי שנא דם חללים דמכשיר דכתיב יודם חללים ישתה דם שחיטה גמי כתיב

היכא דליכא דם ולעולם כי איכא דם נמי מכשיר את הזרעים: דם המת. בהמה שמתה מאליה: דם חללים. שנהרגה ולקמיה מפרש טעמא: לשמעינן דם שחיטה. דלא מכשר ואע"ג דאיתקוש למים דכתיב על הארץ תשפכנו כמים: ס"ד אמינא. דם המת עדיף דהוי כדם חללים דמה לי קטלה דמן דפסולי המוקדשין בהנאה הוא דאתא איהו כולה אבל דם שחיטה לא מיקרי חלל אלא זבוח: מגפחו. לשון (מהלים מכשיר פירש כמו כן דם מכת בהמה מקשיה לר"ת דא"כ הל"ל דם מיתה דם מגפתה ועוד דגבי אדם תגן או פן תגוף באבן רגלך. כלומר דם מכת בהמה: אינו מכשיר. דלא

מיהו לגבי קדש לא הויא שמירה וחיישינן הואיל וטומאה מלויה היא:

אם אמר הפרשתי לחוכה כו'.

בחומר בקדש (חגיגה דף כד:) תנן

ביהודה נאמנין עמי הארץ על טהרת

יין לנסכים אם אמרו טהורין יוהן

והימנוהו רבנן כדי שלא יהא כל

אחד הולך ובונה במה לעלמו ושורף

פרה אדומה לעצמו אבל על התרומה

אין נאמנין אלא בשעת הגיתות

והבדים עברו הגיתות והבדים והביאו

לו חבית של יין דתרומה ה"ז לא

יקבל הימנו ואם אמר לו הפרשתי

לתוך חבית גוזה רביעית לנסכים

נאמן על כולם ומקבלם כהן ושותה:

בחיבורין. ששניהם בכלי אחד חתמיד:

מטמח משקה חולין. כדחמרן לעיל

(דף לד.) דעביד להו תחלה: והשלישי.

שבחולין: בחולין שנעשו כו'. כלומר בחלו

חולין אמרו פוכשנעשה על טהרת

הקדש וקתני דעביד רביעי בקדש:

מיקרי משקה אלא דם חללים דכתיב חישתה: דפסולי המוקדשין. לחתר שנפדו מה מים מותרים בהנחה חף דם פסולי המוקדשין מותרים בהנאה דהאי קרא בפסולי המוקדשין מוקמינן ליה בספרים:

הרי הן כחולין. ואין באין לכלל שלישי: הרי הו לתרומה. כדמפרש לטמא שנים ולפסול אחד כלומר הראשון והשני טמא בהן והשלישי פסול וחינו טמח לעשות רביעי חפילו בקדש וכיון דאשמועינן בדידהו דלא שייך בהו רביעי תו לא מיקרי שלישי דידהו טמא אלא פסול ולא עביד רביעי בקדש והאי תנא ס"ל כרבי ינחק ותנא דמתניתין קמייתא פליג עליה כדקתני ופוסל אוכלי קדש: שחיטה מכשרת. את הבשר לטומאה דמשויה ליה חוכלה: ולה בדם. ונפקא מינה דאילו נפל דם שחיטה על הזרעים לא הוכשרו דלא מיקרי דם שחיטה משקה: אף בשחיטה.

כ) ונדה נה:ז. ו) וכאה יב ת) נעי' תוס' זכחים פח. ל"ה מון, תורה אור השלם

כ.], ד) [מכשירין פ"ו מ"ו],

ו. הָן עָם כְּלְבִיא יָקוּם וְכַאֲרִי יִתְנַשָּׁא לֹא יִשְׁכַּב עַד יֹאכַל טֶרֶף וְדַם עַד יֹאכַל טֶרֶף וְדַם ַבְּרֵג /א יִשְׁכֵּב עַד יאבַל טֶרֶף וְדַם חֲלֶלִים יִשְׁתָּה: במדבר כג כד במדבר כג כד

במדבר כג כד 2. רַק הַדְּם לא תאבֵלוּ עַל הארע מוֹימיריי 2. הארע על הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכָנוּ בַּמָּיִם: דברים יב טז

מוסף רש"י

הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן. אתרומה (חגיגה כד:)**. ודם** ים ישתה. אלמא חלל איקרי משקה חללים .(נדה נה:)

שימה מקובצת

נמי נימא דמטמאה: 3] אם אמרו טהורין מהימני והימנוהו רבנן: ג] ואם אמר לו הפרשתי לתוך . חבית זו רביעית לנסכים כהן ושותה: 7] בכלי אחד יחד הס"ד: **כו** כשנעשו לאו קדש מקודש הוא וקתני דעביד: 1] אלא וקוצי ועביו: זן אלא דם חללים דכתיב ודם חללים ישתה: ז] כגון משבר ומושר והימט לא: בית השחיטה הוא דאיקרי צואר: עו אי לאו דנפקא

> מגפתה של בהמה אפילו רבנן מודו דלא מכשיר דאמר בפרק חבית (שבת דף קמג:) לא אם טמא חלב אשה שלא לרצון שכן דם מגפתה טמא יטמא חלב בהמה שלא לרצון שדם מגפתה טהור ומסתמא כרבנן אתי דלא מסתבר לאוקומי כרבי שמעון ולא כרבנן ועוד דאי שייך דם חללים בבהמה מאי שנא גבי אדם דאמר מה לי קטלה כולה מה לי קטלה פלגא דדם מגפחו מכשיר ומאי שנא גבי בהמה דלא אמרינן ועוד דאמרינן בסמוך רבי חייא סבר דאינה לשחיטה אלא לבסוף והא דם מכה היא ולא מכשר והתם כרבנן דהא מכשר דם שחיטה ובפרק העור והרוטב (לקמן קפא.) אמר שונין ישראל בטמאה ועובד כוכבים בטהורה לריכי מחשבה (בה) והכשר ממקום אחר ואמאי לא מכשר מטעם דם חללים מיהו פירש בקונטרס שם דלא מקרי דם חלל אלא על ידי גיסטרא ומצואר כדקאמר בסוטה לתת אותה על חללי צוארי רשעים ואין נראה דהא יו לגד בית השחיטה הוא דאיקרי צואר כדמשמע בפ"ק (לעיל דף יע:) לכך נראה לר"ת דכולה שמעתתא איירי באדם דשייך ביה דם חללים ולא בבהמה: לשכועיבן דם חשחימה וכ"ש דם המת. וא"ת ומאי כ"ש דמה ענין זה אלל זה הא מתרי קראי נפקי לרצנן דם המת מדם חללים ישתה ודם שחיטה מתשפכנו כמים וכן קשה בסמוך גבי דם מגפתו וי"ל דס"ד דאפילו לרצנן אי לאו דנפקא לן ש שחיטה מתשפכנו כמים הוה אמינא דדם חללים דוקא מכשיר דהיינו שנהרג ולא מת מאליו דלא אמרינן מה לי קטליה איהו מה לי קטליה מלאך המות דאין לך בו אלא חידושו דלא מלינו דם מכשיר אלא דם חללים אבל השתא דדם שחיטה מכשיר לא הוי חידוש מאי דמכשיר דם חללים ואמרינן מה לי קטלה כו׳ וכן בסמוך: למישרי דמן דפסולי המוקרשין. ולר׳ אבהו דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כא:) דלא תאכלו משמע איסור הנאה אינטריך למישרי כל דם והכא נקט פסולי המוקדשין משום דחזקיה דפליג עליה ואמר דלא תאכלו לא משמע ליה איסור הנאה והוה מצי נמי למימר דאצטריך קרא לדם בהמה דלא בעי כסוי כדאמרינן בריש כסוי הדם (לקמן דף פד.) ואומר ר"י אע"ג דאין היקש למחצה לא מסחבר ליה לר׳ שמעון מחשפכנו כמים אלא לענין שפיכה דלא בעי קבורה ולא כסוי אבל הכשר לא שייך מידי לשפיכה: